

Episode #7 – Korbanos

Timely Torah, April 3rd 2022

And Adonoy spoke to Moses to say: Make a copper laver and a copper base, for washing; and place it between the Tent of Meeting and the Altar, and put water in it. Aaron and his sons will wash their hands and their feet from it....

And Adonoy spoke to Moses to say: Command Aaron and his sons to say, this is the law of the burnt-offering. This is the burnt-offering [which must remain] on its pyre, upon the Altar all night, until morning, and the fire of the Altar will be kept burning on it...

And Adonoy spoke to Moshe to say: Command the Children of Yisrael, and say to them: My offering, My food, to be consumed by My fires, a pleasing aroma to Me, You shall be diligent to bring unto Me, at its fixed time. ...

You are Adonoy, our God, before Whom our fathers burned the incense of spices when the Holy Temple was standing, as You

KIYOR

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וַעֲשִׂיתָ כִּיֹּר נְחֹשֶׁת וְכִנּוֹ נְחֹשֶׁת לְרִחֻצָה וְנָתַתָּ אֹתוֹ בֵּין־אֹהֶל מוֹעֵד וּבֵין הַמִּזְבֵּחַ וְנָתַתָּ שָׁמָּה מַיִם... :

TERUMAS HADESHEN

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: צוֹ אֶת־אֶהֱרֹן וְאֶת־בָּנָיו לֵאמֹר זֹאת תֹּרַת הָעֹלָה הוּא הָעֹלָה עַל מוֹקְדָה עַל־הַמִּזְבֵּחַ כָּל־הַלֵּילָה עַד־הַבֹּקֶר וְאִשׁ הַמִּזְבֵּחַ תִּוְקַד בּו... :

KORBAN TAMID

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: צוֹ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אֶת־קֶרְבְּנֵי לֶחֱמֵי לֶאֱשִׁי רִישׁ גִּיהוּזִי תִשְׁמְרוּ לְהַקְרִיב לִי בְמוֹעֵדוֹ... :

KETORES

commanded them by the hand of Moses Your prophet, as it is written in Your Torah:...

Abbaye listed the order of the [daily] Altar service based on tradition, and according to the opinion of Abba Shaul: the [arranging on the Altar of the] great Pyre...

MISHNAH I Where are the offerings slaughtered [in the Holy Temple?] The holiest of are slaughtered on the north side [of the Altar]. The bullock and he-goat of Yom Kippur are slaughtered on the north side, and their blood is in a sacred vessel, on the north side. Their blood must be thrown between the [of the Ark], and in front of the. and upon the Gold Altar; [omission of] any one of these applications prevents [atonement]. The remainder of the blood [in the vessel] he [the Kohein] would pour on the western base of the Outer Altar; [but] if he did not do so, it did not prevent [atonement]....

Rabbi Yishmael says: The Torah is expounded through thirteen methods:

1) A conclusion drawn from a minor or lenient law, to a major or more strict one....

אֱתָהּ הוּא ?הוּנָה אֱלֹהֵינוּ שֶׁהַקָּטִירוֹ אֲבוֹתֵינוּ לְפָנֶיךָ
אֶת קִטְרֵת הַסַּמִּים בְּזֶמַן שְׁבִית הַמִּקְדָּשׁ הָיָה קִנִּים
כְּאֲשֶׁר צִוִּיתָ אוֹתָם עַל יְדֵי מֹשֶׁה נְבִיאָךְ כְּכַתוּב
בְּתוֹרָתְךָ: ...

ORDER OF KORBANOS

אֲבִי הֵנָּה מְסַדֵּר סֵדֵר הַמַּעֲרָכָה מִשְׁמָא דְגַמְרָא
וְאֵלְפָא דְאֵבָא שְׂאוּל, מַעֲרָכָה גְדוּלָה קוֹדֶמֶת
לְמַעֲרָכָה שְׁנֵיָה שֶׁל קִטְרֵת...

EIZEHU MEKOMON

מִשְׁנָה א **אֵיזְהוּ מְקוֹמָן** שֶׁל זְבָחִים קִדְשֵׁי קִדְשִׁים
שֶׁחִטְטָן בְּצִפּוֹן פֶּר וְשִׁעִיר שֶׁל יוֹם הַכַּפּוּרִים
שֶׁחִטְטָן בְּצִפּוֹן וְקַבּוּל דָּמָן בְּכָלֵי שְׂרֵת בְּצִפּוֹן וְדָמָן
טְעוּן הִנָּיָה עַל בֵּין הַבָּדִים וְעַל הַפְּרֻכָּת וְעַל מִזְבֵּחַ
הַזֶּהָב מִתְּנָה אַחַת מֵהֵן מַעֲרָכָת: שְׁיָרֵי הַדָּם הָיָה
שׁוֹפֵךְ עַל יְסוּד מַעֲרָבֵי שֶׁל מִזְבֵּחַ הַחִיצוֹן אִם לֹא
נָתַן לֹא עֵכָב: ...

RABBI YISHMAEL OMER

רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל אוֹמֵר בְּשֵׁלֶשׁ עֶשְׂרֵה מְדוּת הַתּוֹרָה
נִדְרָשׁת׃
מִקָּל וְחֶמֶר: ...

The WHAT

When is best to say Korbanos?

It is best to say them before davening in shul.

What if I comes late to shul?

One should not say Korbanos beforehand if it will cause one to miss reading Shma with the community of davening in a minyan. In such a circumstance one may skip them and say them after davening. Obviously, if one needs to come early it is best to say them in time, that is best.

From when can I say them?

The sections about the Kiyor and Terumas Hadeshen may be said at night but the Korban Tamid and the Ketores should optimally be said during the day.

In what posture should they be said?

It is best for the Korbanos to be said standing, as they were done. Certainly the Kohanim say them standing.

What are the most important ones to say first?

1. Lefichach Anachnu Chayavim
2. Yehi Ratzon Sheterachem
3. Tamid
4. Ketores
5. Lachen Yehi Ratzon

Rabbi Ya'akov Trump

The WHY

Why do we say the Korbanos?

1. TB Menachos 110a

אמר רבי יצחק מאי דכתיב ויקרא ויהי (זאת תורת החטאת וזאת תורת האשם כל העוסק בתורת חטאת כאילו הקריב חטאת וכל העוסק בתורת אשם כאילו הקריב אשם):

Rabbi Yitzhak said: What is the meaning of that which is written: "This is the law of the sin offering" (Leviticus 6:18), and: "This is the law of the guilt offering" (Leviticus 7:1)? These verses teach that anyone who engages in studying the law of the sin offering is ascribed credit as though he sacrificed a sin offering, and anyone who engages in studying the law of a guilt offering is ascribed credit as though he sacrificed a guilt offering.

Which ones should one say?

2. Shulchan Aruch 1:5

טוב לומר פ' העקדה ופ' המן ועשרת הדברות ופרשת עולה ומנחה ושלמים וחטאת ואשם: הגה ודוקא ביחיד מותר לומר י' הדברות בכל יום אבל אסור לאומרם בצבור (תשו' הרשב"א סימן קפ"ד):

It is good to recite the passage of the Binding (Genesis 22:1-19), the passage of the Manna (Exodus 16:4-36), the Ten Commandments (Exodus 20:2-13), and the passages of the burnt-offering (Leviticus 1:1-17), tribute-offering (Leviticus 2:1-13), peace-offering (Leviticus 3:1-17), sin-offering (Vayikra 4:27-35), and guilt-offering. Rem"a: But only in private is it permissible to recite the Ten Commandments each day: it is forbidden to recite them in congregation (Rashb"a Responsum 144).

3. Shulchan Aruch 1:9

יש נוהגין לומר פ' הכיור ואח"כ פרשת תרומת הדשן ואח"כ פ' התמיד ואח"כ פרשת מזבח מקטר קטורת ופרשת סממני הקטורת ועשייתו:

]Some have the custom to say the passage of the Laver (Exodus 30:17-21), and afterwards the passage of the removal of the ashes (Leviticus 6:1-6), and afterwards the passage of the continual-offering (Numbers 28:1-8), and afterwards the passage of the Incense Altar (Exodus 30:7-10) and the passage of the spices of the Incense and its preparation (Exodus 30:34-36).

4. Aruch Hashulchan 1:23 – We leave out the Korban Olah, Chatas and Asham

והנה מנהגינו וכמו שנדפס בסידורים: אומרים פרשת עקדה, ואחר כך פרשת הכיור ותרומת הדשן, ופרשת התמיד וקטורת, גם מה שכתוב בתורה גם כל דרשת חכמינו ז"ל בריש כריתות (ו א), שאחד עשר סממנים היו בה ואלו הן: הצרי, והצפורן... וכל פרטי הדינים שבהם. ואחר כך אומרים: "אביי הוה מסדר סדר המערכה", והוא מיומא פרק שלישי, עיין שם. אבל אין אנו אומרים לא פרשת המן, ולא עשרת הדברות, ולא פרשת עולה, ומנחה, ושלמים, וחטאת, ואשם. אלא שאנו אומרים כל פרק חמישי דזבחים: "איזהו מקומן...". ואין זה נגד דברי רבינו הבית יוסף, דנראה לי דזה שכתב בסעיף ט' "יש נוהגין..." – גם כן כוונתו כן. כלומר: יש נוהגין שלא לומר כמו שכתבתי בסעיף ה' אלא פרשת הכיור...

When should these be said?

5. Shulchan Aruch 1:8

One should not recite the passages of section 47, paragraph 13)

Rabbi Ya'akov Trump

פרשיות הקרבנות לא יאמר אלא ביום). וע"ל סי' מ"ז סעיף י"ג): of the sacrifices except by day. (See below,

6. Mishna Berura 1:sk 17

(ז) ביום – דאין הקרבנות קרבין אלא ביום. אבל פרשת הכיור ופרשת תרומת הדשן יכול לאמר קודם היום. ואם אין לו פנאי, יכול לאמר גם פרשת הקרבנות בלילה. ואם צריך עמידה, עיין בסימן מ"ה במ"ב סק"א.

By day - For the sacrifices were only offered by day. But the passage of the basin and the passage of the removal of the ashes may be said before the day. And if one does not have time, he may also say the passages of the sacrifices at night. And [regarding] whether it needs to be said while standing, see in siman 48, Mishnah Berurah se'if katan 1

Is this a supplication or a memorial?

7. Shulchan Aruch 1:7

כשיסיים פרשת העולה יאמר יהר"מ שיהא זה חשוב ומקובל כאלו הקרבתי עולה וכך יאמר אחר פ' המנחה והשלמים מפני שהם באים בנדבה:

When one finishes the passage of the burnt-offering, he should say: "May it be [Your] will that this should be considered and accepted as if I had brought a burnt-offering." He should say similarly after the passages of the tribute-offering and the peace-offering, because they are offered voluntarily.

8. Orot I page 118

all the logic of our spirit and standing of our soul are founded on the light streaming from days of old and former years; and the life of our prayer, which revives our soul, downtrodden by waves of exile – they are all nourished by the sap of life that remains ours forever, until the day shall come when Israel will be uplifted and return to its tent as in the beginning.

We stand full of pride and brokenness, full of joy and bitterness, full of sorrow and comfort and hope, toward the great vision that opens to us as a living treasury, from which we take the life of [divine] service, the life of prayer... from the greatness of our glorious past, which is the source of the lovely future... treasures of the life of the holy-of-holies, for the nation and its children, for all mankind, and for all the creation.²

Why this order?

9. Aruch Hashulchan 1:25 – because Terumas Hadeshen and Kiyor can be done at night but not the Tamid and not the Ketores

פרשת התמיד והקטורת לא יאמר בלילה, דהקרבת התמיד והקטורת קטרת אינו אלא ביום. אבל פרשת הכיור ותרומת הדשן מותר לומר גם קודם אור היום, ואדרבא עיקר תרומת הדשן היתה בלילה, כדתנן ביומא (ב א): בכל יום תורמין את המזבח בקריאת הגבר או סמוך לו... וביום הכיפורים מחצות, וברגלים מאשמורה הראשונה, עיין שם. וכן הקטרת איברים שיש בפרשה זו היתה כל הלילה, וממילא שהוצרכו מקודם לקדש ידיהם ורגליהם מהכיור, ולכן אומרים פרשת הכיור מקודם פרשת תרומת הדשן. ואחר כך להתמיד לא הוצרכו הכהנים לקדש מן הכיור. ואף על גב דקיימא לן כרבי בובחיים (יט ב) דלינה פסלה בקידוש ידים ורגלים, מכל מקום קיימא לן כרבי יוחנן שם (כ א) דאמר: קידש ידיו ורגליו לתרומת הדשן למחר – אינו צריך לקדש, מפני שהיא תחילת עבודה, עיין שם. וכך פסק הרמב"ם בפרק חמישי מביאת מקדש, עיין שם. ולפי זה נראה דגם קודם חצות לילה יוכל לומר פרשת הכיור ותרומת הדשן, שהרי ברגלים הפרישו מאשמורה ראשונה ולא נהגו כן. ואולי מפני שבכל השנה היו מפרישין קודם קריאת הגבר או אחר קריאת הגבר, לפיכך גם אנו מזכירין זה רק קודם אור היום לאחר חצות הלילה.

What is the Kiyor about?

Rabbi Ya'akov Trump

עולה. ומצאתי בתד"א פי"ב שבזמן שלא
הי' ישראל עושים רצונו של מקום היתה
הבאר מאחרת כשעה כשתים כשלוש כארבע
כחמש עד שהיו יוצאים נערים קטנים
ות"ח ואומרים עלי באר בזכותם של
אברהם יצחק ויעקב, עלי באר בזכות
משה אהרן ומרים והיתה עולה וכמו
שהראשונים שנודע להם שהבאר
«נתאחרה» היו הנשים, שהרי הן
ה«שואכות» (בראשית כ"ד) ועד שבאו
הנערים והת"ח התפללו הגה על הבאר
שתעלה. ויש רמז, שגם מרים היחה בתוכן
(במ"ר פ"א וברד"ל שם אות ד' שילפינו.
«ענו לה» מותען להם מרים). וכששמעו
הנשים, הצבאות פתח א"מ להתפלל על
המים, שהבאר הולכת עם ב"י בזכות

אחותן מרים, החליטו שהכיור שהיו
משקעין אותו בכל לילה בבארה של
מרים (כדי שלא יפסלו מימיו בלינה
וכמו שהי' עושין כן בבהמ"ק) והוא בודאי
המשפיע על ריבוי המים וכמו השולחן –
על שפע המזון (המן שירד בזכות משה).
— שהכיור הזה צריכים לעשותו משל
הנשים ונדבו עליו את המראות שלהן.
כדי שיהי' כל ענין המים בא בזכות
הנשים הצדקניות. ועי' לעיל לה. ט"ו.
מה שתרצנו בזה קושיא חמורה. למה לא
עשו בדים לשאת את הכיור ואת כנו. ומי
ואיך נשאו אותם במדבר? וע"פ דברינו
אתי שפיר שהי' משקיעין אותו בבארה
של מרים לפנות ערב ובשעת המסעות.
שלא יפסלו מימיו בלינה וביוצא. וממילא
הי' הבאר מתגלגל ועמו הכיור וכנו מתחנה
לתחנה.

What is the Terumas Hadeshen about?

11. Rav Hirsch Vayikra 6:4

The **הוצאת הדישן** prescribed here, the clearing of the hearth from all the remains of the preceding day to make it ready for the service of the new day (the parts of offerings which had not been consumed by the Fire were laid at the side of the great pile) is most probably also an **עבודה**, a procedure of the Service of the Offerings (see **מל"מ** *ibid*). (The fact that it has to be done in priestly garments seems to confirm this too. I.L.). If **תרומת הדישן** is to introduce the service of the young new day with reference back to that which had been accomplished on the previous day, **הוצאת** would, on the other hand, contrastingly express the thought, that nevertheless every fresh day brings the whole Jewish mission to be accomplished afresh. Fresh, as if nothing had yet been accomplished, does the beginning of every new day, call us to go to our mission with full new devotion and sacrifice, and nothing that has already been done may lessen the energy with which we go to do our duty. The thought of what has already been accomplished can be the death of that which is still to be accomplished. Woe unto him who, with smug self-complacency thinks he can rest on his laurels, on what he has already achieved, and who does not meet the task of every fresh day with full fresh devotion as if it were the first day of his life's work! **הוציא את הדישן**, every trace of yesterday's sacrifice is to be removed from the hearth on the Altar, so that the service of the new day can be started on completely fresh ground. Under these considerations, the law, that occupation with the achievements of the previous day, **הוצאת**, and indeed **הרמה** too, should be done in worn-out, less valuable garments, gets its understandable meaning. The past is to be there and not forgotten, but it is to be retired to the background, and is not to invest us with pride before the fresh task to which each new day calls us.

What is the Korban Tamid about?

12. Rav Hirsch on the Siddur page 22

* **וידבר** This chapter (Num. 28:1-9) contains the order of the **תמיד**, the daily offerings. Through them, morning and night, Israel comes as a **כבש**, as a "lamb", before God, the "Shepherd" of its existence, both as a group of individuals and as a nation. Through the act of Sacrifice, Israel expresses the dedication of its personality (**דם**) to the quest for the lofty pinnacle of its destiny (**זריקה על המזבח**), and, by inference, the consecration of all of its organs of perception, will-power and achievement (**איברים**) as nourishment for the purifying, illuminating and life-giving fire of the Divine Law to find favor in His eyes (**לחם אשה ריח ניחח לה'**). At the same time, all Israel's wealth and sustenance (**שמן** and **סלת**) are conceived as Divine bounty which must therefore be dedicated to God in the form of an allegiance-gift (**מנחה**). We attain the supreme enjoyment of blessed delight (**יין**) only in the Sanctuary of God (**בקדש הסך נסך שכר לה'**).

What is the Ketores about?

Why is Eizehu Mekomon and Rabbi Yishmael included?

13. Tur OC 50

וקבעו לשנות משנת איזהו מקומן וברייתא דרבי ישמעאל אומר בי"ג מדות אחר פרשת התמיד משום הא דאמר רב ספרא לעולם ישלש אדם שנותיו שלישי במקרא שלישי במשנה שלישי בתלמוד ופריך ומי ידע כמה חיי ומשני לא נצרכה אלא ליומי שצריך בכל יום לתלמוד משלשתן ומדרש של ברייתא דרבי ישמעאל הוי במקום תלמוד שהמדרש

Why Specifically Eizehu Mekomon?

14. Tur OC 50

ומשנת איזהו מקומן קבעוה אחר פ' התמיד משום דכתיב ובכל מקום מוקטר מוגש לשמי וכי בכל מקום מוקטר מוגש אלא אלו ת"ח שעוסקין בעבודה בכ"מ מעלה אני עליהם כאילו מקריבין ומגישים לשמי:

15. Beis Yosef, ad loc.

וכתב הרא"ה שתיקנו לשנות פרק איזהו מקומן לפי שאין בכל אותו פרק מחלוקת והיא משנה ברורה למשה מסיני עכ"ל

16. Siddur Avodat Lev, pages 46-48

contains no differences of opinion among the sages, because its contents are a **מְשֻׁנָּה בְּרוּרָה** לְמֹשֶׁה מִסִּינַי (unambiguous teaching from Moses at Sinai) (*Ra'ah*).

This chapter surveys the various kinds of animal sacrifices, highlighting the main characteristics of each, and arranging them in order from the holiest to the least holy. The opening question focuses attention on the location, in the northern part of the courtyard, where they must be slaughtered. Additionally, none of these most holy offerings may be consumed outside of the Temple courtyard: the burnt-offering is consumed by the fire on the altar (*mishna 4*), and sacrifices described in *mishnayot 3* and *5* are consumed by priests in the courtyard; the sacrifices in *mishnayot 1-2* are not consumed, but are removed to the place of ashes, where they are burnt. In contradistinction to these "most holy" offerings, the offerings of "lesser holiness" in *mishnayot 6-8* may be slaughtered anywhere in the court-

main (though not the only) feature which confers upon each sacrifice its unique character and degree of sanctity, i.e., its location. The first five *mishnayot* discuss "most holy" offerings (the term appears in *mishnayot 1* and *4*): sin-offerings of various kinds (*mishnayot 1-3*), elevation-offerings (*mishna 4*), communal peace-offerings (*mishna 5*), and guilt-offerings (*mishna 5*). These are all marked by the special yard, and they may be consumed by anyone throughout the city of Jerusalem. The blood of most of these sacrifices is applied, like that of the sacrifices in *mishnayot 4-5*, on two corners of the altar, but the blood of the least holy of these offerings – the firstborn, the tithe of animals, and the Pesah offering (*mishna 8*) – is applied in one location only, a part of the altar wall above its base. By ranking the sacrifices in order of sanctity in accordance with location, the *mishna* expresses the main function of animal sacrifices – to draw man nearer to the presence of God (R. Avraham Walfish).

Why Specifically Rabbi Yishmael?

17. Tur OC 50

כתלמוד ועוד שהיא תחלת תורת כהנים שהוא ראש לכל הקרבנות קבעוה אצל הקרבנות

וטעם קביעות הקריאה בפסוק מפ' צו הנזכר ופרק איזהו והברייתא, אפשר לפרש, משום דבהפסוק דפרשה צו שהבאנו כלולים שמות כל הקרבנות, כמש"כ, זאת התורה לעולה ולמנחה ולחטאת ולאשם ולזבח השלמים, וזה פסוק מצויין בתורה, ובא כנגד הקרבת קרבנות שנוהגין לומר פרשיותיהם קודם התפלה, אשר כידוע תפלות באות במקום קרבנות, על דרך לשון הפסוק בהושע (י"ד ג') ונשלמה פרים שפתנו, שבאורו ונשלמה חובת פרים (קרבנות) בשפתנו*).

ופרק איזהו מקומן של זבחים מצוין בזה, שבכל עניניו אין כל מתלוקת תנאים בדעות שונות, כרגיל בכל המשניות, וכל הלכותיו באו כתומם ישרים ונכוחים ומוסכמים מכל כהלכה למשה מסיני, ולכן קבעו אותו.

וברייתא דרבי ישמעאל שנקבעה כאן אפשר לומר בטעם הדבר עפ"י המבואר במ"ר פרשת כי תשא (פרשה: מ"א) בהמשך להפסוק ויהי שם (משה) ארבעים יום וארבעים לילה, ומפרש דתבלית היותו שם היה ללמוד תורה.

ופריך המדרש, וכי אפשר ללמוד כל התורה בארבעים יום וארבעים לילה, ומשני, דכללים למד, ע"כ, כלומר, כללי התורה, ומתבאר, דכללי התורה שקולים כנגד כל התורה.

וטעם הדבר מתפרש בספרי פ' האזינו, ר' יהודה אומר לעולם יהא אדם כונס ד"ת כללים, כי בפרטים מתיגע.

ויחכן, דמה שנתן ר' יהודה סימנים לעשר מכות דצ"ך עדי"ש באה"ב הוא לשיטתיה בספרי שמיעץ לכנוס כללים, ובכלל זה, הרבה שמות יחידים במעט רבים כמו של עשר מכות בשלשה תיבות, ויזכרו אותם יותר.

וסגנון רבי יהודה בזה בא גם בתלמוד, כמו נקוט האי כללא בידך (יומא ג' א'), ארבעה כללים בגזיקין (ב"ק ד' ב'), כללא דאבידתא (ב"מ כ"ג א'), כללא דרבייתא (שם ס"ג ב'), ובמשניות הרבה פעמים זה הכלל.

ולכן בכללי המדות שקבץ רבי ישמעאל כלולים כל יסודי למוד התלמוד, ולכן יוצאים בהם חובת למוד תלמוד.